

אהרון איפלה:

„אני לא אוהב שמשווים אותי לחיים טופול!“

תפקיד ראשי במחזה של פיטר יוסטינוב על בימות הווסט-אנד הלונדוני, ועוד לצידה של כוכבת כמו דבורה קר — הרי זה הישג לא קטן, בוודאי תסכימו איתי. אהרון איפלה, יליד מארוקו, גדל במעברת רמת-ישראל והתחנך בסימטותיה של יפו. הוא עזב את הארץ לפני 12 שנים ונסע ללונדון ללמוד מישחק. מאז שיחק בכמה סרטים הוליוודיים ובכמה סידרות טל-וויזיה. המפורסמות שבהן: המהגרים וספינת האהבה. בימים אלה הוא מבקר את אביו החולה, וזו ההזדמנות לשאול אותו מדוע בתוכנייה המפוראת של המחזה Overheard לא צויין שהוא ישראלי?

● **למה לא נכתב שאתה ישראלי?**
בגלל הערבים. המפיקים פחדו מהערבים.

● **האם העובדה שזונדון מראה בערכים גרמה למפיקים לחשוב שהם יפסידו קהל בגלל שחקן ישראלי?**
לא. הם פחדו שהערבים יזרקו פצצות. שיעשו בעיות. היה לנו סיכוב הופעות מחוץ ללונדון, וכשהופענו בערבי-השדה היה כתוב שאני יליד מארוקו ושאני שחקן יש-ראלי. אבל בלונדון המפיקים פחדו.

● **האם הכריזים משווים אותך לטופול, גם הוא שחקן ישראלי שהצליח בלונדון?**
איני אוהב את ההשוואה הזאת.

אמנון ביטון:

„היה ברור שאלך לשרת בעיירות פיתוח!“

דוקטור אמנון ביטון, רופא-מישפחה, בוגר המחזור הראשון של הפקולטה לרפואה של אוניברסיטת בר-גוריון, הוא בן למישפחה מרובת-ילדים מחזור הגלילית. כשרוב ילדי עיירות-הפיתוח מצליחים לגמור בקושי עשר שנות-לימוד, דוקטור ביטון ראוי לתואר „סיפור הצלחה“.

● **איך הצלחת לסיום את הפקולטה לרפואה?**

היה קשה. היה לי מזל שהפדרציה הספרדית מימנה לי את הלימודים. מרבית השנים עבדתי כאח כדי לפרך גם את עצמי. הורי, כמובן, לא עזרו לי באגורה אחת — פשוט אין להם. תמיד חלמתי להיות רופא וכעת הגעתי לכך. אבל עדיין אין לי בית ואין לי מכונית.

● **עוד יהיה לך.**

לא עם המשכורת של קופת-חולים.

● **מה גובה המשכורת שלך?**

שיבעים אלף לירות לחודש. ואני עובד משבע ב-בוקר עד תשע בערב.

● **האם אתה יוצא דופן במישפחתך ברוכת-הילדים?**

יש לי אח שהוא בוגר מיכללת שנקר. אחות העובדת כגננת. אחות העובדת כמזכירה בכירה. כל הילדים ב-משפחתי גמרו לפחות י"ב כיתות.

● **זה קצת בלתי רגיל.**

זה תלוי בהורים ובמוטיבציה של הילדים. כל חיינו חיינו בצמצום, אבל מאז ומתמיד היה ברור — מי שרוצה ללמוד יכול ללמוד. אבא. שהוא פועל-בניין, תמיד הדגיש זאת באוזנינו.

● **איך הרגשת כשהעניקו לך את תואר-הדוקטור?**

פכיתי. חשבתי על אבא שלי — בשבילו זה היה עצום! זה היה פיצוי על כל מה שעבר עליו.

● **האם זה מיקרה שארבעה בוגרים של הפקולטה לרפואה בני עיירות-פיתוח חזרו ל-שרת כרופאים בעיירות-פיתוח?**

אנחנו ארבעה בני עדות-מיזרח. באנו מעיירות-פיתוח. אנחנו יודעים מה זה שירות רפואי גרוע, היה ברור מראש שנלך לעיירות-פיתוח. לא יכולנו אחרת.

דן מרגלית:

„קטע חריף על מנחם בגין!“

אפרת („פרידה“) ילין-מור רואינה במדור זה על הצנזורה שחטיל, כביכול, ש-המישפטים לשעבר, שמואל תמיר, איש אצ"ל, על ספרו של בעלה המנוח, נתן ילין-מור. הספר יצא לאור מטעם הוצאת-הספרים של איש-סודו של מנחם בגין, הד"ר ראובן הכט, בעל ממי-גורות „דגון“. פרידה התלוננה אז כי העיתונאי דן מרגלית, שפירסם את הידיעה בטלוויזיה, לא נהג עליפי כללי האתיקה העיתונאית, אלא בא אליה כאדם פרטי, וקיבל מידיה את כתב-היד של הספר. הוא יצר, לדבריה, „סנסציה עיתונאית“.

שאלתי על כך את דן מרגלית, שהוא תלמיד השנה השלישית במכון ליהדות זמננו באוניברסיטה העברית, שם הוא לומד לקראת התואר השני:

● **האמנם רימית את הגברת ילין-מור, כא"שר לקחת את כתב-היד המקורי כתואנה כי הוא נחזף לך למחקר, ולמעשה עשית בו שימוש בעיתונאי?**

נהגתי כפי שהבטחתי לגברת ילין-מור. הכנתי עבודה סמינריונית אוניברסיטאית על ההיסטוריוגרפיה של לח"י. שתופיע בכתב העת כיוונים. מן הרגע שעבודה כזאת נשלמת, היא פתוחה ועומדת לרשות הציבור, ומותר לפרסם מתוכה כל דבר נכון. וזה מה שעשיתי.

● **הדבר שבצעם הרגזו את הגברת ילין-מור הוא הפירסום כאילו היתה צנזורה על סיפורו של בעלה המנוח, צנזורה שנעשתה על-ידי שמואל תמיר. האמנם כך?**

אחרי שראיתי את כתב-היד המקורי של הספר, הש-ווייתי אותו עם הספר כפי שהופיע בדפוס. שמעתי הן מפיו המו"ל, הד"ר-ראובן הכט, הן מפיו שמואל תמיר עצמו, שילין-מוק-הסכים לתביעת הכט שתמיר יקרא את כתב-היד ויציא ממנו מישפטים המקניטים את אצ"ל ובמיוחד את דויד רוזאל. בין השאר מצאתי כי קטע חריף על מנחם בגין הופיע בכתב היד, אבל לא בספר.